

HÔTEL DES FRISSONS

Le collectionneur

HOTELUL SPAIMELOR

Colectionarul

Ediție bilingvă

Ilustrații de Joëlle Dreidemy

Traducere din limba franceză

de Diana Morărașu

Booklet
fiction | 2018

Il y a un hôtel, à l'entrée de la ville, dans une rue oubliée...

U ndeva, la intrarea în oraș, pe o străduță uitată,
se înalță un hotel...

Toutes les maisons des alentours sont fermées. Leurs fenêtres ont été murées. Un vent méchant bat l'endroit toute l'année.

S'ils doivent passer par là, les habitants de la ville pressent le pas. Ils s'emmitouflent dans leurs manteaux. Ils frissonnent, la tête cachée sous un chapeau, le nez enfoui dans une écharpe. Les chats noirs du quartier prétendent que, la nuit, on peut croiser sur le trottoir des gros rats gras, aux dents tranchantes, aux griffes griffues.

Pourtant, l'hôtel, lui, semble intact. Sa façade est dorée, brillamment éclairée. Chaque soir, c'est un ballet de taxis. Des grandes limousines s'arrêtent parfois. Des clients entrent, sortent...

Alors, un soir, tu finis par oser, tu pousses la porte à tambour sur la pointe des pieds. Un groom en livrée écarlate, plus grand qu'un gorille, te salue du menton, sans un mot.

Toate casele din împrejurimi sunt închise. Ferestrele au fost zidite. Tot anul, un vânt aspru mătură locul.

Locuitorii care trebuie să treacă pe acolo grăbesc pasul. Se înfofolesc mai bine în paltoane. Tremură, cu capul ascuns sub o pălărie, cu nasul înfundat într-un fular. Mâțele negre din cartier povestesc că noaptea, pe trotuare poți da peste șobolani mari și grași, cu colți tăioși, cu gheare ascuțite.

Cu toate acestea, hotelul pare intact. Fațada e aurită, luminată cu putere. În fiecare seară, e un adevărat balet de taxiuri. Câteodată se opresc limuzine mari. Clienții intră, ies...

Și iată că, într-o seară, sfârșești totuși prin a îndrăzni; împingi ușa rotativă cu vârful piciorului. Un lacheu în livrea stacojie, mătăhălos mai ceva decât o gorilă, te salută dând din cap, fără să scoată un cuvânt.

Tu entres dans le hall, immense. Le grand lustre du plafond brille de mille feux. Les tapis sont épais, profonds, silencieux. Des employés montent et descendent le grand escalier de marbre vers la mezzanine et les étages. Des clients boivent un verre sans échanger un mot, au bar, dans leurs smokings de soirée. Des dames pâles, aux toilettes élégantes, se dirigent deux à deux vers l'ascenseur grillagé, accompagnées parfois par une femme de chambre.

C'est un tourbillon d'uniformes rouge et brun, à galons d'or, vers les cuisines, les caves, le parking.

Les chefs de rang du restaurant, en noir et blanc, ne se mêlent pas au personnel de l'hôtel.

Déjà, les clients semblent moins nombreux. Sans doute sont-ils pour la plupart montés dans leurs chambres. Quelques-uns s'enregistrent encore à la réception. La nuit ne va pas tarder à tomber.

...Et tout à coup, il entre.

Lui. Le dernier client de la soirée !

Pătrunzi în holul imens. Lustra cea mare din tavan răspândește mii de luminițe scânteietoare. Covoarele sunt groase, moi, absorb orice zgomot de pași. Angajații urcă și coboară scara mare, de marmură, spre mezanin și etaje. La bar, în smochinguri de seară, clienții sorb dintr-un pahar fără să schimbe o vorbă. Doamne palide, în toalete elegante, se îndreaptă două câte două spre ascensorul cu grilaj, uneori însoțite de câte o cameristă.

Spre bucătării, spre pivnițe ori spre parcare e un vârtej de uniforme roșii și cafenii, cu panglici aurite.

Ospătarii-șefi ai restaurantului, în negru și alb, nu se amestecă deloc cu personalul hotelului.

Clienții s-au împuținat deja. Fără doar și poate, cei mai mulți au urcat în camerele lor. Câțiva încă se înregistrează la recepție. În curând se va lăsa întunericul.

...Și, dintr-odată, intră.

El. Ultimul client al serii!

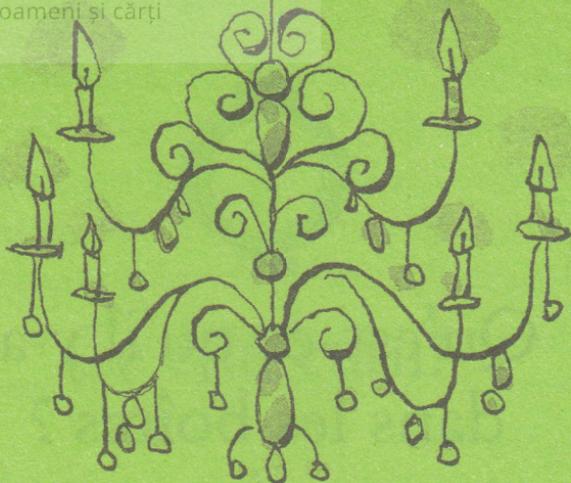
Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Qu'est-ce qu'il y a dans les boîtes ?

- **E**h bien, ce voyage n'en finissait pas!
rugit-il, en débouchant bruyamment dans le hall.

Il ne s'arrête même pas à la réception, et file tout droit vers l'ascenseur.

Sa barbe d'ogre lui descend sur le ventre. Sa casquette militaire retombe sur ses yeux. Avec ses bottes de chasse et ses bras de colosse, il a l'air d'un géant.

Qui est-il ?

Ce e în cutii?

- **U**f, credeam că nu se mai termină călătoria asta! tună el, năvălind cu mare zarvă în hol.

Nici măcar nu se oprește la recepție și o ține drept înaintea, spre ascensor.

Barba de căpcăun îi coboară pe pântec. Cascheta militară îi cade peste ochi. Pare un adevărat uriaș, cu cizmele acelea de vânătoare și cu brațe de gigant.

Cine este?

Un bon client ? Un habitué, qui fait ici comme chez lui ?

– Mes bagages, chambres 22, 23, 24, 25, 26, et les suivantes !! crie-t-il, d'une voix de stentor. Je prends tout le deuxième étage, s'il le faut ! J'ai besoin de murs, de beaucoup, beaucoup de murs, pour accrocher mes chères petites...

Derrière lui, on voit entrer une dizaine de garçons d'étage.

Ils portent... devinez quoi ? Des bagages ? Pas exactement !

Des valises ? Vous n'y êtes pas !

Des malles, des sacs ? Toujours pas !

Les grooms poussent dans des Caddie des piles de boîtes à chapeau.

Un client vechi? Un obișnuit de-al locului, care se poartă aici ca la el acasă?

– Bagajele mele, camerele 22, 23, 24, 25, 26 și următoarele!! strigă el cu o voce de stentor. Iau tot etajul doi, dacă trebuie! Am nevoie de pereți, de mulți, mulți pereți ca să le agăț pe toate micuțele mele dragi...

În spatele lui, se văd bulucindu-se vreo zece valeți de etaj.

Cară... ia să vedem, ghiciți ce? Bagaje? Nu tocmai!

Valize? N-ați nimerit-o!

Cufere, genți? Tot nu!

Valeții împing în cărucioare mormane de cutii de pălării.

